

[J. P. Larsen.]

er blevet drøftet saa stærkt, saa ofte, saa indgaaende som netop Militærspørgsmaalet og navnlig vort Forslag.

Denne Udtalelse synes jeg tyder paa en sørgelig Mangel paa Tro hos det ærede Medlem til egne Evner. Jeg havde selv den Glæde at overvære det ærede Medlems første Vælgermøde i hans Valgekreds i 1929, og jeg erindrer meget tydeligt den Veltalenhed og den Overbevisning, hvormed det ærede Medlem forklarede sine Vælgere, hvilke Ulykker det vilde afstedkomme, om det Forslag, der blev vedtaget her i 1926, skulde blive til Lov, og det kunde jo blive Tilfældet, sagde det ærede Medlem — ligesom hans Partifæller sagde det ved andre Vælgermøder —, hvis Socialdemokratiet sejrede ved Valget i 1929. Nej, der blev saa sandelig ikke sparet paa Forklaring, og nu har jo for øvrigt det ærede Medlem forklaret det i Dag med endnu tydeligere Ord. Men til Trods for at dette Rædselsbillede blev holdt frem for Vælgerfolket fra alle Landets Talerstole og i alle konservative Blade, gav Vælgerfolket Socialdemokratiet en afgørende Sejr, saa afgørende, at Følgerne er synlige hver Dag i denne Sal paa Medlemmernes Tal.

Det er altsaa ganske urigtigt, at Vælgerfolket ikke ved Besked, og jeg er ikke enig med det ærede Medlem, hvis han tvivler paa egne Evner, for det konservative Folkepartis Medlemmer udviklede under Valgkampen en meget stor Dygtighed for at klargøre for Befolkningen, hvilke Ulykker der vilde flyde af Forslagets Vedtagelse. Og jeg drager den Slutning af det, der er sket, at Vælgerfolket meget vel vidste Besked, og at det netop var ud fra denne Viden, man gav vort Parti den Tilslutning, det fik. Dette er en ganske logisk Slutning. Hvis man vil mene noget andet, kan man naturligvis ikke forhindre nogen deri, men det har altsaa intet med Virkeligheden at gøre.

Jeg kan derfor ogsaa med god Samvittighed give min Tilslutning til den Paragraf i Lovforslaget, der gaar ud paa, at Loven, forinden den kan træde i Kraft, skal ud til en Folkeafstemning. Ingen vil vel benægte, at en Folkeafstemning kan have sine Mangler, men man kan ikke sige, at man ikke kan klargøre overfor Befolkningen, hvad det er, det drejer sig om — og saa ser jeg ganske bort fra den Spørgsesserklæring, der foreligger fra en Magt, og som jeg ikke kender noget til, men som siges at findes i Udenrigsministeriet. Jeg tvivler meget stærkt paa, at Offentliggørelsen af en saadan Erklæring, hvis Indhold jeg altsaa ikke kender, vilde

ændre noget paa Vælgerfolkets Tilslutning til dette Forslag.

Jeg skal dernæst ganske kort sige et Par Ord, som kan gælde baade det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen og det ærede Medlem Hr. Parkov, idet de begge to har sagt det samme, nemlig at den foreslaaede Ordning er uegnet til Hævdelse af vor nationale Sikkerhed — det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen brugte udtrykkelig Ordene: nationale Sikkerhed.

Jeg skal ikke strides med de Herrer om deres Syn paa denne Sag, de maa for mig mene, hvad de vil; men jeg vil gerne spørge dem, om den Tilstand, hvorunder vi befinder os i militær Henseende, betyder nogen Garanti for vor nationale Sikkerhed, om der i Ordningen af 1922 findes eller nogen Sinde har været en Garanti for vor nationale Sikkerhed? Jeg skal ikke rejse nogen Strid om denne Ordning, og jeg skal ogsaa tilbageholde alle de Bemærkninger, der kunde gøres i den Anledning i bebrejdende Henseende, men kun spørge: Er her nogen Sikkerhed, eller var der nogen Sikkerhed i det Lovforslag, som behandlede i 1929, og som førte til Bruddet mellem de den Gang forhandlende Parter og medførte Valget? Det kunde jeg nok lide at faa at vide; er det vanskeligt at trække Grænsen for Op-gaverne efter vort Forslag, vil det vist ikke blive nemt at trække Grænserne for, hvad der kan anses for Værn for „national Sikkerhed“, men det kan jeg maaske faa besvaret.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen sagde videre, at den foreslaaede Ordning er til ingen Nytte og betyder kun, at man kaster en Masse Penge ud ad Vinduet. Det samme er sagt adskillige Gange om Ordningen af 1922, som det ærede Medlem selv var en af Fædrene til. Og det er rigtigt, for det kan belægges med Beviser, haandgribelige Beviser endda. Men det Lovforslag, vi her behandler, gaar ud paa at ændre denne Tingenes Tilstand og forhindre, at man fortsætter med at kaste Penge ud ad Vinduet.

Hvis jeg, som det ærede Medlem gjorde forleden Dag, vilde give en morsom Fremstilling af forskellige Ting, vilde det være mig uhyre let, der er ikke saa ganske lidt i den gældende Ordning, der opfordrer til en morsom Fremstilling, men jeg skal ikke gøre det, jeg tror ikke, det paa dette Tidspunkt er Ulejligheden værd. Det ærede Medlem kan selv finde det, der opfordrer til Morsomhed, han ved jo godt, hvor det findes; men Sagen i sig selv er, selv om der kunde fremsættes morsomme Betragtninger om den, ikke morsom, for Forholdet i Øjeblikket er nemlig